

Felelősségünk van abban, mit mondunk, mennyire színezzük ki az egyes történeteket, ezzel lehetőséget adva téves elképzelésekre.

Mire alapozom ezt az állítást?

A betániai vacsora leírása szerepel Máténál, Márknál, valamint Jánosnál.

A szinoptikusoknál az esemény a leprás Simon házában történt, Jánosnál Lázár házában.

A szinoptikusoknál egy asszony drága cédrusolajat öntött Jézus fejére, Jánosnál Mária tette ugyanezt Jézus lábával, majd hajával törölte meg. Ez bennem akaratlanul is elindított erotikus gondolatokat, és azon tépelődtem, vajon ez nem botrányoztatta-e meg az akkori zsidó embereket?

Az alabástrom edény olajának „elpocsékolása” miatt Máténál némelyek, Márknál néhányan a tanítványok közül, Jánosnál Júdás botrányozott meg, és ő Jánosnál rögtön tolvajjá is „előlép”.

Súlyos minősítés ez egy emberről, aki valóban elkövette az árulást, de az indítékai a mai napig sem egyértelműek. Lehetett az akár jó szándékból is.

A szinoptikusok is, János is egyvalamiben biztos. Egy asszony belső, intuitív meggyőződésből olyat tesz, ami észérvekkel nem magyarázható.

Felmerül bennem a kérdés: Vajon én, mi merünk-e néha intuitív módon, az észérvek ellenére is a szívünkre hallgatva cselekedni?

Merjük-e kockáztatni a világ, vagy akár testvéreink kritikai megjegyzéseit, csak azért, mert a szívünk azt diktálja?

Egyáltalán: Merünk mi a szívünkre hallgatni?

Ugyanezt a kérdést megfordítva is érdemes feltenni: Jézus példája nyomán, kivételes élethelyzetben el tudok fogadni kényeztetés számba menő kedvességet? Tudom-e értékelni?

A Lélek eljövételére várva azt kérem a Mennyei Atyától, hogy értelmünk után nyissa meg a szívünket is, hogy érzékelni tudjuk a belső rezdüléseket, és adjon elég bátorságot, nyitottságot, hogy merjünk ezeknek megfelelően cselekedni, hiszen „Jól csak a szívével lát az ember”, ahogyan a róka is mondta a Kis hercegnek.

Bandula Mária, Szigetszentmiklós